

List okólny

Przełożonych Generalnych Zgromadzeń św. Michała Archanioła z okazji zamknięcia Roku św. Michała Archanioła

Drogie Siostry Michalitki,
Drodzy Współbracia Michalici!

1. Dobiega końca Rok św. Michała Archanioła. Jego niezatartym znakiem pozostanie sanktuarium w Miejscu Piastowym. Odtąd Miejsce Piastowe to nie tylko kolebka naszych Zgromadzeń, lecz również centrum kultu Świętego Michała Archanioła, a więc jakby duchowa stolica wszystkich michalitek i michalitów. Tam, przy relikwiach Ojca Założyciela, Matki Anny – współzałożycielki Sióstr Michalitek i pod „skrzydłami” św. Michała Archanioła, sięgamy istoty michalickiego charyzmatu, w jego aspekcie boskim: „któż jak Bóg” i ludzkim: „powściągliwość i praca”.
2. Modlitwa, zgłębianie anielskiej duchowości i różnorodne inicjatywy podejmowane w tym roku miały na celu ożywienie miłości do naszego niebieskiego Patrona (por. *List okólny Przełożonych Generalnych*, 19 czerwca 2007 r.). Niewątpliwie, znaczącym wydarzeniem, wieńczącym obchody roku „szczególnej czci św. Michała Archanioła” będzie sesja naukowa „Św. Michał Archanioł”, która odbędzie się w Miejscu Piastowym, w dniach 26-28 września br. Zapraszamy wszystkich do udziału w tym wielkim przedsięwzięciu duchowo-naukowym.
3. Poprawnie odczytać i właściwie realizować we współczesnym świecie michalicki charyzmat możemy jedynie poprzez głęboką jedność ze św. Michałem Archaniołem. Wszak z woli Bożej stał się on naszym przewodnikiem i opiekunem. Przez akt wybrania dla naszych Zgromadzeń św. Michała Archanioła, bł. Bronisław Markiewicz umieścił nas w niezgłębionym oceanie tradycji i duchowości Kościoła, któremu patronuje Księżę wojsk niebieskich.
4. Benedykt XVI w swoim liście do wspólnot michalickich z 21 września 2007 roku wskazuje na aktualność i doniosłość naszego charyzmatu. Niech zawarte tam myśli rozpalą w nas na nowo zapał apostołskiego posługiwania w udzielonym nam charyzmacie.
5. Charyzmat naszych Zgromadzeń wyrósł z relacji pierwszego z duchów niebieskich wobec Boga: „Któż jak Bóg” i z posłania wobec wszystkich rozumnych istot, i został wsparty konkretną regułą „powściągliwości i pracy” (por. *List Benedykta XVI do wspólnot michalickich*). Śledząc historię naszej rodziny zakonnej, możemy dostrzec jak imię-zawołanie Archanioła stało się głównym wyznacznikiem naszego posługiwania. Bł. ks. Bronisław Markiewicz w pierwszej kolejności podkreślał praktyczną regułę „powściągliwości i pracy”. W momencie obrania Patrona dla naszych Zgromadzeń – św. Michała Archanioła oraz po wydarzeniach związanych z reorganizacją naszych wspólnot zakonnych, szczególnie w okresie po II wojnie światowej, zauważamy przesunięcie punktu ciężkości z owej praktycznej reguły w stronę „Quis ut Deus”.

Z biegiem lat, o czym przypomniał papież Benedykt XVI, wypracowaliśmy fundament naszej duchowości, który wyróżnia nas w bogatej mozaice wspólnot zakonnych. Zapatrzeni w postać św. Michała Archanioła pragniemy przez życie konsekrowane, naznaczone duchem pracy i ewangelicznej ascezy, głosić współczesnemu światu, że nie ma większej wartości, ani innego równie wielkiego dobra poza Bogiem – Stwórcą i Panem wszystkiego, co żyje (por. *List Benedykta XVI do wspólnot michalickich*).

6. Biblia ukazuje nam postać naszego Patrona m.in. w Księdze Daniela, w Liście św. Judy Tadeusza Apostoła i w Apokalipsie. To, co łączy owe fragmenty w jedną całość, splata się w misji Archanioła. Wobec „węża starodawnego”, św. Michał broni jedyności Boga. Zły duch nieustannie walczy o to, aby udowodnić nieużyteczność i niemoc Boga, a przez to ukazać, iż człowiek w miejsce Boga sam może decydować niemal o wszystkim, a zwłaszcza o tym, co jest dobre, a co złe. Upadły anioł próbuje ugruntować w nas przekonanie o dystansie, jaki dzieli Boga i człowieka, a tym samym o niemożliwości nawiązania z Nim relacji. Jednocześnie, jak mówi nam Apokalipsa, szatan jest „oskarżycielem braci naszych, (...) co dniem i nocą oskarża ich przed Bogiem” (por. 12, 10). Wpatrując się w Michała Archanioła, przez życie konsekrowane mamy nieść odpowiedź na zanegowanie Boga w życiu współczesnego człowieka. Pierwszym i widocznym znakiem tej misji są nasze konkretne wspólnoty, w których żyjemy i posługujemy.

7. W pogłębieniu więzi wspólnotowych powinniśmy dokonać zasadniczego zwrotu ku sobie, albowiem w każdym z nas musi nieustannie dokonywać się nawrócenie. Przyjmując ewangeliczne wezwanie do osobistego nawrócenia, łatwo zauważamy, że nieporozumienia i marazm duchowy, to skutki konfliktów w naszej duszy. W związku z tym należy podjąć próbę ich przezwyciężania, aby zbliżyć się do siebie nawzajem i jako ludzie odnowieni ukazywać przemienione więzi.

8. Śledząc dzieje Zgromadzeń św. Michała Archanioła widzimy, że los naszych Założycieli, wielu sióstr michalitek i braci michalitów, ale też osobiste dzieje każdego z nas, nasze cierpienia, trudne historie życia, często osobista nędza, upokorzenia – to wszystko niejako nas określa, warunkuje i decyduje o naszym charakterze, o tym, kim dziś jesteśmy. Jednocześnie nie możemy zapomnieć, że jesteśmy przeniknięci potęgą Archanielską, ogromną tradycją Starego i Nowego Testamentu, tradycją psalmistów, proroków, królów, wielkich świętych Kościoła, a nade wszystko obecnością Jezusa Chrystusa. Przez zwrot ku sobie, walkę wewnętrzną, ów „bezkrwawy bój”, odkrywamy ślad potęgi i doniosłość życia konsekrowanego. Wezwanie Patrona Kościoła jest niczym innym, jak ukazaniem życia w rzeczywistości obcowania z Bogiem pośród tego świata, możliwego do realizacji jedynie poprzez korzystanie w naszej codzienności z tego, co konieczne do życia, czyli – jak określał bł. Bronisław – w poprzestawaniu na małym. Nie zapominajmy, że naszym zadaniem jest przyjąć Bożą Prawdę, poddać się jej przemieniającej mocy i poprzez wierność w małych rzeczach poszerzać krąg przyjaciół Boga. Należy zatem przezwyciężać ducha rozdrobnienia, beznadziei, marazmu, wątpliwości o sens naszego posługiwania, negacji i niechęci do życia i do tego, co piękne, aby pokazać wielkość człowieka zakorzenionego w Jezusie Chrystusie. Michalitki i michalicy odnoszą zwycięstwo, gdy są ugruntowani w Bogu i w samym sobie, stateczni i wytrwali, powściągliwi i pracowici. Dlatego choćby wypadło im iść przez „ciemną dolinę śmierci”, zawsze zmierzają ku pełni życia, ku zmartwychwstaniu.

9. Patron naszych wspólnot zakonnych, zgodnie z tym, co mówi Biblia, pełni również rolę obrońcy ludu Bożego (por. Dn 10, 21; 12, 1). Benedykt XVI napisał: „Św. Michał Archanioł jest opiekunem ludu Bożego, obrońcą czci i chwały Bożej” (*List Benedykta XVI do wspólnot michalickich*). Dziś Kościół wzywa nas, abyśmy stawali się „aniołami stróżami”. Być obrońcą ludu Bożego, to pomagać odkrywać radość wiary i uczyć rozpoznawania duchów, aby przyjmować dobro i odrzucać zło. Liturgia z 30 stycznia, kiedy wspominaliśmy bł. Bronisława Markiewicza, w pierwszym czytaniu przytacza nam słowa proroka Izajasza (Iz 61, 1-3a), które Jezus – przemawiając w synagodze nazaretańskiej – odnosi do siebie (por. Łk 4, 16-19). Słowa proroka, ukazane w życiu Mistrza z Nazaretu, dopełniają duchowość archanielską. Od naszych wspólnot, od nas samych mamy wyjść do drugiego człowieka, „aby głosić dobrą nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych, by zapowiadać wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę; aby obwieszczać rok łaski u Pana i dzień pomsty naszego Boga; aby pocieszać wszystkich zasmuconych, «by rozweselić płaczących na

Syjonie», aby im wieniec dać zamiast popiołu, olejek radości zamiast szaty smutku, pieśń chwały zamiast zgębienia na duchu” (Iz 61, 1-3a). Dopełnieniem tych słów jest postawa Jezusa wobec dzieci: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie, nie przeszkadzajcie im; do takich bowiem należy królestwo Boże. (...) Biorąc je w objęcia, kładł na nie ręce i błogosławił je” (Mk 10, 14. 16).

10. Wypada w tym miejscu zadać pytania: W jakim kierunku ma zmierzać nasza pedagogika? Jakiego człowieka należy dziś wychować? Jak wiemy, nie ma sztywnych norm wychowania, nie istnieją maksymy, według których należałoby wychowywać. Jednak można wskazać jakiś kierunek wysiłku wychowawczego. Tym kierunkiem, który powinien połączyć nasz trud, jest wychowanie do poszanowania w sobie godności dziecka Bożego, do zachowania obrazu i podobieństwa Bożego (por. Rdz 5, 1) „nieskalanego aż po życie wieczne” (*Obrzęd Chrztu*).

11. Śledząc dzieje naszych wspólnot, wszelkie trudności, z jakimi się spotykały, zastanawiając się nad naszym konkretnym życiem i historią, zauważamy, że szatan nie chce, aby Bóg odniósł pełne zwycięstwo. Przewrotne działanie diabła zmierza do tego, by nas „przesiać jak pszenicę”. Jednak nie możemy zapomnieć o modlitwie Jezusa, w której ujął się za Piotrem i za każdym z nas: „... ale ja prosiłem za tobą, żeby nie ustała twoja wiara” (Łk 22,31). Na naszą korzyść przemawia męka Chrystusa. To, co nas wzmacnia, wyraża się także we wstawiennictwie Patrona, heroicznej postudze Fundatorów, w niewinnie przelanej krwi michalickich Męczenników. Dana nam jest, niezależnie od rodzaju doświadczeń, łaska ciągłego „zaczynania”, stawania się „od nowa”. W „winnicy wszechświata zakwitły kwiaty zła. Dlatego Boże miłosierdzie odkupiło rodzaj ludzki i nieskończenie przewyższyło w swojej zbawczej mocy nędzę Adama, który go znieprowił. Grzech Adama nie tylko nie był większy od Bożej dobroci, lecz ją pobudził i sprowokował do działania... A więc nawet nasza strata posłużyła na naszą korzyść, ponieważ nasza natura uzyskała więcej łask dzięki odkupieniu przez swojego Zbawiciela, niż mogłaby otrzymać od niewinności Adama, jeżeli zdołałby w niej wytrwać” (Św. Franciszek Salezy, *Traktat o miłości Bożej*, 2, 5).

12. Ojciec Święty w skierowanym do nas Liście, ukazuje św. Michała Archanioła w roli opiekuna Kościoła Chrystusowego. Równocześnie zachęca nasze wspólnoty, doświadczające skutecznej pomocy obrońcy Boga, do tego, abyśmy pomagali wiernym odkrywać majestat, dobroć i miłość Stwórcy. Wzywa ponadto, abyśmy współczesnemu światu dali prawdziwe świadectwo opowiadając się jednoznacznie za Bogiem i Jego Kościołem. Jak zatem odpowiemy na to wezwanie Papieża i całego Kościoła? W jaki sposób mamy pomagać wiernym odkrywać majestat dobroci i miłości Boga? Cóż dziś oznacza jednoznaczne świadectwo i stanięcie po stronie Boga i Kościoła? (por. *List Benedykta XVI do wspólnot michalickich*). W jaki sposób mamy szerzyć cześć Księcia wojsk niebieskich? Nie ulega wątpliwości, że inspirację do podjęcia tego zadania czerpać powinniśmy z Objawienia Bożego zawartego w Piśmie Świętym.

13. Śledząc życie bł. ks. Markiewicza, opierając się na duchowości św. Franciszka Salezego, wyrażonej przez Patriarchę – św. Jana Bosko, jak go określił nasz Założyciel, widzimy w ich postawach ogromną miłość i posłuszeństwo Kościołowi. Dziś my, jako spadkobiercy charyzmatu Założyciela, powinniśmy urzeczywistniać w konkretnej odpowiedzi wezwanie, jakie Kościół do nas kieruje, zachęcając do ożywienia wspólnot, piękna liturgii oraz zgłębiania Biblii jako żywej Księgi.

14. W roku 2012 świętować będziemy setną rocznicę narodzin dla nieba bł. Bronisława Markiewicza. Wydarzenie to stawia przed nami kolejne wyzwania. Dlatego już dziś zapowiadamy trzyletni okres przygotowania do uroczystej celebracji tego szczególnego jubileuszu. Spróbujemy w tym czasie na nowo pochylić się nad naszym posługiwaniem w aktualnej rzeczywistości społeczno-kulturowej. Forma owego przygotowania, zachowując szacunek i odrębność naszych michalickich wspólnot, zostanie przedstawiona w odrębnych dokumentach.

15. Przyzywając wstawiennictwa św. Michała Archanioła, bł. Bronisława Markiewicza, Władysława i Wojciecha, powierzamy Bogu wszystkie dobre postanowienia naszych sióstr i braci w charyzmacie michalickim i polecamy modlitwie, która jest źródłem błogosławieństwa. Woda z tego źródła nas zrasza, sprawia, że zielenią się i kwitną roślinki naszych dobrych pragnień, obmywa nasze dusze z ich niedoskonałości i chłodzi je przeciw żarowi namiętności (por. Św. Franciszek Salezy, *Filotea II*, 1).

16. Dziękując wszystkim Siostram i Braciom, którzy włączyli się w organizację i przebieg Roku św. Michała Archanioła, jeszcze raz zapraszamy do naszej duchowej stolicy – Miejsca Piastowego na uroczyste obchody zamknięcia Roku św. Michała Archanioła. Podczas uroczystej liturgii 28 września, zawierzymy michalickie rodziny zakonne Archaniołowi Michałowi oraz dokonamy aktu poświęcenia pomnika Anioła Stróża Polski. Tym, którzy nie będą mogli uczestniczyć we wspomnianych uroczystościach, polecamy, aby przełożeni lub ich delegaci, wraz ze swoimi wspólnotami, uroczystie promulgowali akt zawierzenia w dniu 29 września w lokalnych wspólnotach.

Akt Zawierzenia Michalickich Rodzin Zakonnych św. Michałowi Archaniołowi

Św. Michale Archaniele – Patronie Kościoła i Patronie rodzin zakonnych założonych przez bł. Bronisława Markiewicza! Wołamy wraz z Tobą: „Któż jak Bóg” i wdzięcznym sercem uwielbiamy Pana w całej historii i dniu dzisiejszym naszych michalickich Zgromadzeń. Dziękujemy za wszelkie dary i łaski udzielane tak obficie przez Twe potężne wstawiennictwo.

Oto teraz, u końca poświęconego Tobie roku, my michalicy i michalitki – księża, bracia, klerycy i siostry – całkowicie się Tobie zawierzamy.

Oślaniaj swoją tarczą powołanie każdego michalicy i każdej michalitki. Bądź nam przewodnikiem w uwielbieniu Boga poprzez wierność złożonym ślubom. Niech życie każdego z nas będzie wypełnione duchem modlitwy przez służbę ubogim dzieciom i młodzieży w duchu powściągliwości i pracy.

Kształtuj w nas Twoje cnoty, którymi żył nasz Ojciec Założyciel: pokorę, czystość, gorliwość o chwałę Bożą i zbawienie dusz.

Wspieraj nas w walce ze złym duchem, który niszczy Boży obraz w człowieku, dzieli ludzi i odwodzi od Chrystusa - źródła prawdziwego życia. Pomóż nam trwać w prawdzie, miłości i jedności.

Czyń z nas swoich apostołów w bezkrwawym boju o chwałę Bożą i zbawienie dusz.

Wypraszaaj nowe powołania, abyśmy mogli zrealizować pragnienia bł. Bronisława wyrażone słowami: „Jesteśmy nie tylko dla Polski, ale i [dla] całej kuli ziemskiej”.

Czuwaj nad michalickimi dziełami apostołskimi, strzeż powierzoną nam młodzież i dzieci, umacniaj i rozpalaj płomieniem gorliwości Rycerzy i Czcieli, otaczaj opieką naszych dobroczyńców.

Patronie dobrego wyboru! Bądź strażnikiem naszych wyborów i decyzji, byśmy wierni charyzmatowi, rozeznając znaki czasu, wypełnili Boże zamiary względem nas.

W dniu wspomnienia Najświętszej Maryi Panny Bolesnej
oraz rocznicę święceń kapłańskich bł. ks. Bronisława Markiewicza,
15 września 2008 roku.

M. Natanaela Ryszarda Bednarczyk
Przełożona Generalna

Ks. Kazimierz Radzik
Przełożony Generalny